

Dosar nr. 3ra-77/22

2-20120312-01-3ra-27012022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. C. Guzun)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Minciuna, V. Clima, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

11 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de Casa Națională de Asigurări Sociale,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Ivan Caragheaur împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău prin care s-a respins cererea de apel înaintată de Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea din 18 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă :

La 28 septembrie 2020, Ivan Caragheaur a depus acțiune împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la anularea răspunsului nr. C-1850 din 10 septembrie 2020, prin care s-a respins cererea prealabilă privind restabilirea dreptului la recalcularea pensiei pentru vechimea în muncă, precum și obligarea de a recalcula pensia pentru vechimea în muncă ținând cont de majorarea salariului procurorului.

În motivarea acțiunii a invocat că a activat în organele Procuraturii din anul 1971 până în anul 1998, având o vechime în muncă ca procuror de 27 ani. Iar începând cu 15 iunie 1998, beneficiază de pensie pentru vechimea în muncă ca procuror, calculată în proporție de 80 % față de salariul funcției de procuror.

Reclamantul a menționat că odată cu majorarea salariului procurorului în exercițiu conform Legii nr. 355 din 23 decembrie 2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar, cuantumul pensiei i-a fost recalculat conform dreptului dobândit în mod licit la recalcularea pensiei. Iar potrivit art. 29 din Legea nr. 152 din 01 iulie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, începând cu 01 august 2016, salariul de funcție al procurorului s-a stabilit în raport cu salariul judecătorului, conform Legii nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor și a Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu

privire la Procuratură, ținându-se cont de nivelul procuraturii în care își desfășoară activitatea și de vechimea în muncă în funcția de procuror.

Astfel a relatat că, la intervenirea modificărilor legislative, Casa Națională de Asigurări Sociale, din motive neîntemeiate, nu a efectuat recalcularea pensiei conform prevederilor legii, dar a aplicat greșit mecanismul general de indexare a acesteia la 01 aprilie a fiecărui an. Și prin urmare, la moment, pensia lui Ivan Caragheaur, constituie xxx lei, în loc de 80% din salariul procurorului în exercițiu.

Nefiind de acord cu inacțiunile Casei Naționale, reclamantul a depus cerere prealabilă nr. XXX din 22 august 2020. Cererea prealabilă a fost respinsă și i s-a refuzat recalcularea pensiei conform prevederilor legislației în vigoare, fiindu-i explicat faptul că Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 și nr. 290 din 16 decembrie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, prin care au fost abrogate aliniatele (3)-(10) ale art.73 din Legea cu privire la Procuratura nr. 294 din 25 decembrie 2008 și art. 462 din Legea privind sistemul public de pensii nr. 156 din 14 octombrie 1998, nu sunt aplicabile cazului.

Reclamantul a obiectat concluziilor pârâtului, considerând că, la caz relevante sunt prevederile art.54 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, în conformitate cu care în Republica Moldova, nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului. De asemenea, sunt relevante și statuările Curții Constituțional, expuse în Hotărârea nr. 9 din 30 martie 2004 pentru controlul constituționalității unor prevederi legale, potrivit cărora normele privind protecția de stat, asigurarea materială și socială, inclusiv asigurarea cu pensie, consfințite în legile anterioare, nu pot fi anulate sau modificate. Or, potrivit aceleiași hotărâri, dreptul subiectiv constituit în baza unei legi anterioare nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare. Iar prin urmare, legea nouă nu este susceptibilă aplicării unor fapte din trecut, cazurile contrare intrând în contradicție cu art. 22 din Constituție.

Prin hotărârea din 18 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani a fost admisă acțiunea, fiind anulată decizia de soluționare a cererii prealabile a Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. XXX din 10 septembrie 2020 cu obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale, să efectueze recalcularea pensiei pentru vechimea în muncă lui Ivan Caragheaur, ținând cont de majorarea salariului procurorului, începând cu 05 aprilie 2013.

La 31 martie 2021, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând admiterea apelului declarat, casarea hotărârii instanței de fond și pronunțarea unei noi hotărâri prin care cerințele reclamantului să fie respinse (f.d.46,53-55).

Prin decizia din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea din 18 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

În consolidarea soluției s-a reținut că, Ivan Caragheaur în perioada 1971-1998 a activat în diferite funcții de procuror, având o vechime în muncă ca procuror 27 ani, la atingerea vârstei de 50 ani, i-a fost stabilită pensia pentru vechime în muncă, în mărime de 80% din salariul mediu lunar potrivit funcției deținute, respectând principiul recalculării pensiei la fiecare majorare ordinară a salariului lunar al procurorului în exercițiul funcției respective, iar ulterior, deși întrunește condițiile

sus-enunțate, Casa Națională de Asigurări Sociale, neîntemeiat i-a respins în recalcularea pensiei, stabilindu-i mărimea pensiei cu aplicarea mecanismului general de indexare a acesteia la 01 aprilie a fiecărui an, aplicând eronat prevederile legii ce au intrat în vigoare după data ieșirii la pensie a reclamantului, afectându-i în acest mod dreptul la pensie în condițiile stabilite anterior.

La acest capitol, completul judiciar a reținut că normele de drept de pensionare stabilite subiectiv posterior nu au putere retroactivă, fapt relevat și în pct.4 (3) din Hotărârea Curții Constituționale nr.9 din 30 martie 2004 din care urmează că, la determinarea temeiurilor juridice, condițiilor de stabilire și plată a pensiilor, modalităților de calculare a cuantumului pensiei legiuitorul are obligația de a ține cont de faptul că asigurările sociale stabilite anterior nu pot fi anulate fără a fi substituite prin măsuri echivalente. Noile prevederi legale se vor aplica numai pentru viitor și numai față de persoanele care au solicitat acordarea pensiei după intrarea acestora în vigoare, fără a se aduce atingere drepturilor de pensie stabilite anterior.

Raportând normele citate la circumstanțele cauzei instanța de apel s-a aliniat concluziei fondului care a conchis anularea deciziei Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. XXX din 10.09.2020 de respingere a cererii prealabile cu privire la restabilirea dreptului la recalcularea pensiei pentru vechimea în muncă, cu obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale, de a efectua recalcularea pensiei pentru vechimea în muncă lui Ivan Caragheaur, ținând cont de majorarea salariului procurorului, începând cu 05 aprilie 2013. Or, Anexa nr.3 modificată prin LP37 din 07.03.13, MO69-74/05.04.13 art.225 este în vigoare din 05.04.13.

La acest capitol, instanța de apel a mai reținut că, dreptul social cu privire la beneficierea pensiei pentru vechimea în muncă, inclusiv și recalcularea acesteia, în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu, a fost dobândit de către Ivan Caragheaur, la 15 iunie 1998, în temeiul Legii cu privire la Procuratură nr.902 din 29.01.1992, și are valoare economică incontestabilă. Respectiv, a apreciat ca neîntemeiat și declarativ argumentul Casei Naționale de Asigurări Sociale, precum că, la momentul actual, temei legitim de a recalcula pensia ca procuror din salariul majorat al procurorilor în exercițiu, nu există. Casa Națională de Asigurări Sociale, la examinarea cererii prealabile, nu a determinat corect raportul juridic în cauză, a interpretat eronat legea, circumstanțe care, în esență, au și generat aplicarea incorectă a prevederilor legale ce reglementează raporturile juridice de stabilirea și recalcularea pensiei, reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorilor în exercițiu, ținându-se cont de majorarea generală a salariului procurorului în funcție. În așa fel, a fost încălcat grav dreptul de proprietate (pensie) al reclamantului, dobândit anterior licit, prin aplicarea obligatorie pentru procurori a principiului recalculării pensiei la majorarea ordinară a salariului lunar al procurorului în funcție.

Totodată, completul judiciar al Curții de Apel Chișinău a apreciat critic argumentul Casei Naționale de Asigurări Sociale, precum că prin Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, a fost modificat art. 73 din Legea nr. 294-XVI din 25 decembrie 2008 cu privire la Procuratură și abrogate aliniatele (3)-(10) din art. 73 și ca rezultat, începând cu 01 iulie 2011, procurorii pensionați nu mai beneficiază de dreptul la recalcularea pensiei în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu.

Instanța de apel a susținut explicația oferită de instanța de fond că noile reglementări au avut ca scop de a stabili noi reguli în privința colaboratorilor care au activat în organele procuraturii și au obținut dreptul la pensie după intrarea în vigoare a modificărilor, adică după 01 iulie 2011 și nicidecum prin noile prevederi nu se prezumă schimbarea situației pensionarilor, foști colaboratori ai organelor procuraturii, care au dobândit dreptul la pensie până la intrarea în vigoare a acestor reglementări.

Prin urmare, Casa Națională de Asigurări Sociale este obligată să-i recalculeze și stabilească pensia reclamantului, ținându-se cont de majorarea generală a salariului procurorului în funcție, începând cu 05 aprilie 2013, după creșterea salariului cu 35%, în caz contrar, respingerea acestei cerințe a reclamantului va duce la încălcarea dreptului de proprietate al reclamantului asupra pensiei neprimite, fapt ce ar încălca atât un drept constituțional, cât și ar contraveni practicii judiciare naționale și principiilor CEDO.

Sucsesiv, instanța a reținut drept neîntemeiate argumentele apelantului precum că stabilirea pensiei pentru vechime în muncă procurorilor se efectuează în baza Legii nr. 156-IV din 14.10.1998, prin urmare, fiind abrogate alin. (3)-(10) din art. 73 al Legii cu privire la procuratură nr.294 din 25.12.2008. Or, prevederile art.462 din Legea nr.156-IV din 14.10.1998 au fost introduse prin Legea nr.56 din 09.06.2011, în vigoare de la 01.07.2011, iar, reclamantul Ivan Caragheaur, a obținut dreptul la pensie în baza condițiilor expuse la art. 34 alin. (1) și (6) al Legii cu privire la procuratură nr.118 din 14.03.2003, la data de la momentul întrunirii condițiilor: atingerea vârstei de 50 de ani, începând cu data la 15 iunie 1998.

Declarativ, a fost apreciat și argumentul apelantului precum că drepturile de pensionare a procurorilor sunt reglementate de prevederile art.462 din Legea nr.156 din 14.10.1998, privind pensiile de asigurări sociale de stat, care însă nu prevede faptul că pensiile procurorilor și indemnizațiile viagere se recalculează în cazul majorării generale a salariului procurorilor. Or, art.46/2 din Legea menționată a fost introdus prin LP56 din 09.06.11, MO107-109/01.07.11 art.280, în vigoare 01.07.11, iar reclamantul beneficiază de pensie din 15.06.1998.

Respectiv, chiar dacă, Legea cu privire la procuratură nr.118 din 14.03.2003 a fost abrogată prin Legea nr. 294 din 25.12.2008, reclamantul Ivan Caragheaur este în drept de a-i fi stabilită pensia de procuror, la data întrunirii condițiilor privind pensionarea procurorilor (atingerea vârstei de 50 de ani, precum și stagiul de cotizare de cel puțin 20 ani în funcția de procuror), care erau în vigoare la acel moment, și anume la 15.06.1998, având o vechime în muncă ca procuror de 27 ani.

Completul judiciar a conchis că legea nouă nu poate modifica regimul juridic al dreptului dobândit anterior, îl poate suprima sau înlocui cu un alt drept, însă legea nouă nu poate desființa modalitatea prin care legea anterioară a instituit dreptul respectiv și efectele lui.

Instanțele ierarhic inferioare au apreciat ca fiind relevantă la caz și Hotărârea Curții Constituționale nr.4 din 27 ianuarie 2000 privind controlul constituționalității unor prevederi din legile care reglementează asigurarea cu pensii a judecătorilor, procurorilor, anchetatorilor Procuraturii și funcționarilor publici, care prevede că la adoptarea unor legi noi și a altor acte juridice este inadmisibil de a diminua protecția juridică a statutului judecătorului, consfințit în legea cu privire la statutul

judecătorului, Curtea Constituțională pronunțându-se univoc asupra faptului că cuantumul pensiei stabilit printr-o lege anterioară nu poate fi micșorat, iar plata pensiei fixate nu poate fi suspendată printr-un act normativ adoptat ulterior. Curtea a decis că stipulările legii privind stabilirea unor garanții materiale ale independenței procurorilor, judecătorilor trebuie să corespundă înaltului statut de persoane cu demnitate publică. Aceeași instanță de jurisdicție constituțională, a indicat și pentru viitor organelor cu drept de inițiativă legislativă că, la adoptarea unor legi noi și a altor acte juridice este inadmisibil de a diminua protecția juridică a statutului judecătorului, procurorului.

Totodată, prin Hotărârea Curții Constituționale nr.27 din 20.12.2011 privind controlul constituționalității unor legi de modificare a condițiilor de asigurare cu pensii și alte plăți sociale pentru unele categorii de salariați, au fost declarat neconstituționale articolul II și punctele 7 și 9 ale articolului din Legea nr.56 din 09.06.2011 pentru modificarea și completarea unor acte legislative în partea referitoare la art.46/1 al Legii nr. 156-XIV din 14.10.1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, iar la pct. 77-80 a menționat că la aprecierea corespunderii prevederilor legale contestate cu garanțiile dreptului de proprietate statuate de articolul 46 din Constituție, Curtea Constituțională va ține cont de prevederile articolului 4 din Constituție în interpretarea normelor constituționale, invocate de autorii sesizărilor, în concordanță cu prevederile Convenției Europene și jurisprudența Curții Europene.

Curtea a reiterat că prin hotărârea nr.19 din 18.10.2011, drepturile ce decurg din sistemele de protecție socială, deși nu sunt menționate expres în Convenția Europeană, intră totuși în domeniul său de aplicare, protecția socială fiind percepută în accepțiunea sa largă, cuprinzând asistența socială și cea medicală. Dacă la început Curtea Europeană a asimilat dreptul la prestații sociale unui drept de proprietate, în sensul articolului 1 din Protocolul nr.1 la Convenția Europeană, doar în cazul persoanelor care au plătit contribuții la un sistem de protecție socială (Muller c. Austriei, decizia din 16 decembrie 1974), ulterior jurisprudența acesteia a evoluat, nu fără de ambiguități în ceea ce privește prestațiile non-contributive, spre o protecție mai largă.

Din jurisprudența Curții Constituționale, rezultă că un drept social poate fi obiectul protecției constituționale garantate de art.46 și, respectiv, art.1 din Protocolul nr.1 la Convenția Europeană numai în cazul când dreptul social respectiv este dobândit și are o valoare economică. Aplicativ la prezenta cauză, un drept patrimonial dobândit ar însemna dreptul la pensia ce se află în plată, care deja are o valoare economică și astfel constituie un drept de proprietate al persoanei. În acest sens, Curtea susține aprecierea autorităților dată drepturilor diminuate prin normele contestate ca drepturi potențiale sau aleatorii.

Cât privește situația procurorilor pensionați până la 01.01.2004 Curtea Constituțională în pct.80 din Hotărârea nr.27 din 20.12.2011 privind controlul Constituționalității unor legi de modificare a condițiilor de asigurare cu pensii și alte plăți sociale pentru unele categorii de salariați și-a menținut concluziile expuse în Hotărârea nr.9 din 20.03.2004 privind declararea parțial neconstituțională a Legii nr.358 din 31.07.2003, apreciind ca inadecvată o paralelă între Legea nr.358-XV din 31 iulie 2003, parțial declarată neconstituțională prin Hotărârea Curții nr. 9 din 30

martie 2004, și legile contestate în prezenta cauză. Legea nr. 358-XV din 31 iulie 2003, prin dispozițiile sale, anula și pensiile aflate în plată ale unor categorii speciale de angajați, vizate și în sesizările care fac obiectul prezentei cauze. Astfel, în sensul constatărilor de la §79 supra, Legea nr. 358-XV din 31 iulie 2003 aducea atingere unor drepturi de proprietate dobândite – pensiilor aflate în plată.

Astfel, în cazul dat, instanțele au stabilit că un asemenea drept social Ivan Caragheaur l-a dobândit licit, odată cu acordarea pensiei pentru vechime în muncă la 15.06.1998, iar drepturile diminuate prin normele Legii nr. 56 din 09.06.2011 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, ca drepturi potențiale sau aleatorii se referă deja la viitorii procurori cu drept de pensionare.

În această ordine de idei, completul judiciar a conchis că refuzul exprimat de Casa Națională de Asigurări Sociale prin decizia nr. XXX din 10.09.2020 lezează un drept al reclamantului prevăzut de lege.

În drept, s-a reținut art.art.3,5,10,17,20,162 alin.(1) și alin.(3), 189 alin. (1), 208 alin.(1), 209 alin.(1) Cod administrativ, art.45 al.(1) al Legii cu privire la Procuratură nr.902 din 29 ianuarie 1992 (abrogată), art. 34 alin.(6) al Legii 118-XV din 14 martie 2003 cu privire la Procuratură, art.73 alin. (8) al Legii nr.294 din 25 decembrie 2008, art.60 al.(1), (2) lit.a), al.(3) lit.c) și alin. (4), art.63 Legii nr.3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și art.33 din Legea privind sistemul public de pensii nr.156-XIV din 14 octombrie 1998

Luând în considerare cele menționate și având în vedere faptul că prima instanță a elucidat pe deplin toate circumstanțele cauzei, a apreciat obiectiv și sub toate aspectele probele administrate la dosar, adoptând o hotărâre legală și întemeiată, aplicând și interpretând corect normele legale, iar cererea de apel declarată de către Casa Națională de Asigurări Sociale este neîntemeiată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ a ajuns la concluzia de a respinge apelul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale împotriva hotărârii din 18 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 01 decembrie 2021, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d.105-106).

La 10 februarie 2022, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus la Curtea Supremă de Justiție, recurs motivat (f.d.113-117) prin care a solicitat casarea deciziei recurate emise la 10 noiembrie 2021, cu pronunțarea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

În susținerea cererii de recurs, Casa Națională a reiterat argumentele expuse la examinarea cauzei în fond și în cererea de apel.

Referitor la decizia atacată, a menționat că soluția instanței de apel este eronată.

A accentuat în mod repetat că prin hotărârea Curții Constituționale nr.27/2011 privind controlul constituționalității unor legi de modificare a condițiilor de asigurare cu pensii și alte plăți sociale pentru unele categorii de salariați, Curtea Constituțională a recunoscut ca fiind constituționale prevederile Legii nr.56/2011, care prevăd condițiile noi privind asigurarea socială a procurorilor în exercițiu cât și a celor în demisie.

Consideră că noile prevederi legale au exclus posibilitatea recalculării pensiei procurorului în demisie în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu, însă legislatorul a prevăzut și a acordat o substituie echitabilă (în limitele posibilității resurselor financiare disponibile în buget) în acest sens prin faptul că pensia procurorilor se indexează anual la data de 1 aprilie, precum prevede art.13 al Legii nr. 156/1998.

Reieșind din cele menționate supra, Casa Națională a evidențiat, că temei în vederea satisfacerii pretențiilor intimatului privind recalcularea pensiei pentru vechimea în muncă, ținând cont de majorarea salariului procurorului, începând cu 05.04.2013, nu este.

În conformitate cu art. 244 alin.(1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 10 noiembrie 2021. La 01 decembrie 2021, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus recurs nemotivat. Decizia motivată a Curții de Apel Chișinău a fost recepționată de recurent la 13 ianuarie 2022 (f.d.108), iar la 10 februarie 2021 a fost depus recurs motivat (f.d.113-117). Astfel, recursul depus la 01 decembrie 2021 și motivarea recursului prezentată la 10 februarie 2021, sunt în termen.

La 14 februarie 2022, în adresa intimatului a fost expediată copia recursului motivat, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței. Până la momentul examinării cauzei, referință nu a fost prezentată.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale, în raport cu materialele cauzei și argumentele din referința depusă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art.246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin.(2) din art.246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de

a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art.245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale.

În conformitate cu art.230 și art.246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale, se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron